

யா / தோவாலை மெய்க்கூடான்
மகாவித்தியாலையும்

பூஷநி நினைவுஞம் பரிசுத்திவையும்

2002-11-19

நினைவுப் பேருரை

தீர்முறைகளில் சொவுசீத்தாந்த

சீவத்தமிழ் வீத்தகர் சீவ. மகாலிங்கம் அவர்கள்

உ.தவிப் பணிப்பாளர்,
இந்து சமய விவகார அலுவல்கள் அமைச்சு.

சிவமயம்

திருமுறை கல்லீல் காவசித்தாந்தம்

சோழர் காலத்தின் பிழ்பகுதியிலே கைவ சித்தாந்த தத்துவம் நூல் வடிவம் பெற்றது. அதனாளர்கள் தந்த அனுபுதி வாசகங்களாகக் திகழ் கின்ற பன்னிரு திருமுறைகளுள்ளே சைவரித் தாந் த நத்துவக்கநந்துக்கள் கெறிந்து காணப்படுகின்றன.

சங்க காலத்திலிருந்து சோழர் காலம் வரையின்ஸ தோத்திர இலக்கியபங்களின் தொகுப்பே பன்னிரு திருமுறைகள். இவை சிவனையே முழுமுதலாகக் காட்டுவன. சைவரித் தாந் த உண்மைகளை அனுபுதியான்களுடைய அனுபவவாயிலாகக் கூறும் நூல் கள் இவையாகும். இவற்றுள் 10ம் திருமுறையான திருமந்திரத்தில் சைவரிந்தாந்தங் கருந்துக்கள் பரவிக்கிடக்கின்றன.

திருஞனசம்பந்தரின் பாடகல்லீல் காவசித்தாந்தக் கடுத்துக்கள்

உயிர்கள் பாசத்தில் அகப்பட்டு அதனால் வரும் துன்பத்தை உணராமல் சிற்றினபத்தில் மூழ்கியிருப்பதையும் இறைவனின் திருவநூளாகிய பேரினபத்தை உணராமல் இருப்பதையும் பின்வரும் திருவாரூர்ப் பதிகப்பாடல் ஒன்றில் உரானசம்பந்தர் குறிப்பிடுகின்றார்.

“ ரெட்டிகானோ யாக்ஷையம்பாம்பின்
 வாய்த்தேரை யாய்ச் சிறுபறவை
 கடிகொள் யுந்தேன் கவைத்
 திண்புறலாமென்று கருதினாபே
 முடிகளான் வாளவர் முன்
 பணிந்தன் பராயேத்துமுக்கண்
 அடிகளாறுர் தொழுதுப்பலா
 ஸமபல் கொண்டஞ்சல் நெஞ்சே ”

என்பது அப்பாடலாகும். பாம்பின் வாயில் தேரை, தேரையின் வாயில் சிறுபறவை அச் சிறுபறவையோ அருகிலுள்ள பூவின் தேனைக்குமிகுத்து இன்புற முயல்கின்றது. தேனைச் குவைத்துக் கொண்டிருக்கும் சிறுபறவைக்கும் அதனை உண்ணும் தேரைக்கும் தேரையை விழுங்கப் போகும் பாம்புக்கும் அவ்வணவால் எப்பும் இன்பம் தெரிவின்றதே ஒழிய தமக்கு நேரப்போகின்ற துண்பம் தெரியவில்லை. இவ்வாறே உயிர்கள் பாசத்தில் அகப்பட்டு இப்பிறவிபில் வரும் பெரும் துண்ட்தை உணராது சிறியின்பத்தில் முழுவின்னன என்பதை முன்னிட அடிகளில் கூறுகின்றார். பன்னிரு அடிகளில் இருந்தினாலையை நெஞ்சுக்கு அறிவுறுத்தி நிலைத்த பொருளான இறைவனைத் தொழுது உய்யீவன்கும் என்று உபதேசம் சொல்கிறார்.

நூல்ப்பால் உண்பதும் சம்பந்தநுடைய உள்ளம் காந்தத்தில் இருக்கப்பட்ட இரும்பு போல பெருமானாலே கவரப்பட்டது என்பதை என்னுள்ளம் கவர்கள்வதன் என்று அவரது வாக்கை விளக்கி நிற்கின்றது. திருவண்ணாமலையில் வீற்றிருக்கின்ற பெருமானா வணங்குகின்ற அனைவரது வினாயும் வேறோடு அறந்துவிடும் என்பதை

“அண்ணாமலை தொழுவார் வினை
வழுவாவன்னாய் அறுமீ”

என ஞானசம்பந்தர் பாடல் விளக்கி நிர்ணயிற்று.

இறைவன் ஒன்றாய் ஒப்பற்றவனாய் இருக்கின்றான் ஆண்,
பெண் இரண்டாகக் காட்சி தநகின்றாள். முக்குண நிலைகளில்
முன்றாகவும் பேவதங்களில் நான்காகவும் பூதங்கள் ஜந்தாகவும்
கவவ ஆறாகவும், இசை ஏழாகவும் திக்குகள் எட்டாகவும்
எல்லாவற்றிலும் இறைவன் கலந்திநுக்கிறான் என்பதை,

“ஸ்ரூப் முதலோன்றாய் இரு
பெண்ணான் குணமூன்றாய்
மாறா மறை நான்காய் வருபூதும்
அவை ஜந்தாய்
ஆறாய் கவவ ஏழாகசமேயாகு
எட்டுத்திசை தானாய்
வேறாபட்டானானிடம்
வீழிம் பிரஸையே”

தமிழகத்தில் பொதுத் தமிழக மக்களைப் பற்றிய நங்கிக்கையும் மிகுதியாக காணப்பட்டது. வினாக்களைப் போக்குழடியாது அலுபவித்தே ஆகவேண்டும் என்ற வண்ணாவ்கள் வேறான்றத் தகவப்பட்டன.

இறைவனை வழிபட்டால் வினாக்களை நீக்கமுடியும் அல்லது
குறைக்க முடியும் என்ற கந்திதழக்களை கைவும் கூறிப்பு. நகராதி
பலங்காசமாயிய நமசிவாய மந்திரத்தை உக்சரிப்பவர்களை வினாக்கள்
பற்றாது என்பதை பின்வரும் ஞானசம்பந்தருடைய பாடல்
விளக்குகின்றது.

“நம்பு வாரவர் நாவினவிற்றினால்
வம்பு நான் மனீர் வார்மதை வொப்பது
செம்போனார் திலகம் முலதுக்கேலாம்
நம்பனாம் நமச்சிவாயவே”

மலபரிபாகமுற்ற உயிர்கள் இனைவன் திங்வாஞ்சை உணரும்.
மெஞ்சூலாத்தைப் பெறும் உயிர்கள் முற்பிழப்பிள் செப்த நல்விளைப்
பயனால் தூன் இனைவனை வாழ்த்தி வணங்க முடியும் என்பதை

“என்ன புண்ணியும் செய்தனை
நூற்றுமே

என்று சுப்பந்தர் பாடல் விரக்கி நிற்கின்றது.

பூசுக் கிவுகின் ஓங்களுள் ஒன்று கிடை திருந்திரின் பொந்தோலைய
மந்திரமாவது நீஙு... ”

எனத் தொடர்பும் திருந்திருப் பதிகத்தினுடைக் கம்பந்தர்
விளக்குகின்றார்.

திருநாஞ்சாரர் பாடல்களில் கைவசீத்தாந்தம்

துப்பர் பெருமான் நடுமாடும் கோபியோகத் திரந்தவர் என
கியப்பிரகாச கலைஞர் ஞாபிப்பிஞ்சின்றார். எழுது உடப்பையே
கோபிலாக மாற்றினால் இனைவன் அங்கே வழந்துவரி அருள்புறவான்
என்பதை பின்வரும் பாடலின்றாக அப்பர் விருமான் விளக்கியுள்ளார்.

“காய்மே கோவிலாகக் காடுமனம் அடிமையாக
வாய்மையே தூய்மையா மனமணியிலிங்கமாக
நேயப்பே நெய்யம் பாலா நிறைய நீரைய ஆப்டி
பூசனை சுசனார்க்குப் போற்றவிக்காட்டினோமே”

நட்ராஜர் மூர்த்தம் விளக்குகின்ற பஞ்சகிருத்திய தத்துவத்தின்
சிறப்பை “குளித்த புருவமும்” என்ற பாட வில்ல குறிப்பிடுகின்றார்.

பஞ்சாட்சர மந்திரத்தின் பெருமையை
“சொற்றுனை வேதியன்” என்ற நமச்சிவாயத் திருப்பதிகத்தின்
உடாச, விளக்குகின்றார்.

சிந்தையையும், உ.ட.ல் உ. முப்புக்கண்ணையும் பொரிடுவள்ள-
களையும் இறைவனியிலே ஈடுபுத்தினால் அகங்கார மகாக்ஷியும்
நீங்கப் பெற்ற தன்னுஞ்ஜே சிவாத்தைக்கண்டு சிவனாக மாறுவான்
என்பது அப்பர் வாக்காதும், செ ராணம் ஏவ்வாம் சிவநினைாதும்.
சிந்தை முழுகதூம் சிவமாக மாறிகிடும் என்கின்றார்.

“தந்தையும் தாயமாகித் தாவைன் நூலைத்தி
முந்திய தேவர் கூட முறையுறை இந்தகுச சொல்லி
எற்றை நீ சரணம் என்ற கிழவையெர் பாவிஞ்செத்தங்
சிந்தையுட் சிவமதானை நிருச்சேங்கோன் பன்னியாரே”

என்ற பாடல் சிந்தையை சிவாயமாக்கி அட்கொள்ளும் திறனை
எடுத்து விளக்குகின்றது.

அரியைத் தொண்டு வெறிக்கு இலக்கணமாக அப்பர் பெருமான் வாழ்ந்தார். இவர் வாக்காலும் வாழ்வாலும் ஒருமித்து வாழ்ந்தார்.

“என்கான்பணி செய்து கிடப்பதே”

என்பதை சூழிக்கோளாகக் கொண்டவர். சிவாஸ்யத்தில் செய்யக்கூடிய அரியைத் தொண்டிகளை

“நிலைவெறுமா மேண்டுறுதியேல்

என்ற பாடவின்றாக விளக்குசிஸ்ரார். பூவும் நீரும் கொண்டு இறைவனை நாடேறும் வழிபடல் வேண்டும் என்பதை

“சம்புவொடு தூபும் மறந்தறியென்

என்ற பாடவின்றாக விளக்குசிஸ்ரார். அங்கு. பக்தி, தொண்டு, நிலைகும் சொல்திந்தாற்றும் ஆழிபு அனைத்தையும் இவருகூடப் பாட்கள் விளக்கி நிற்கின்றது.

குந்தரர் பாடவின்களில் காலாசித்தாந்தம்

இரைவன் வெளிப்படும் இடங்களில் ஒன்றாக சக்கார வழிபாட்டை சூல சிந்தாந்தம் குறிப்பிடுகின்றது. குந்தரரூர்த்தி கவாஸின் சிவாஸ்யார்களைப் பற்றி திருத்தொண்டர் குதாக்கையில் குறிப்பிடுகின்றார்.

“தீஸ்கை வாழ் அந்தனை தம் ஆடியார்க்கும் அடியேன்”

என்ற பாடவில் சிவாஸ்யார் மாண்புக்களை வரிசைப்படுத்துகின்றார்.

இவர் சைவநாற்பாதங்களில் இறைவனை உள்ளத்துள்ளே ஒராந்து
உணர்வதாகிய யோகமார்க்கத்தில் நின்று முத்தியபைந்தார்.

“ஓர்த்தனன் ஓர்த்தனன்
உள்ளத்துள்ளே
நின்ற ஒண்பொருள் சேர்ந்தனன்”

என்று பாடுவார்.

சைவநாற்பாதங்களுள் ஒன்றாகிய யோகபைந்தியபார் பற்றி கந்தூர்
கறும்பொடி,

“பீமியி வெந்தரகந்தின்
அரேந்தானம் நமக்கு
மோப்பிந்தியபத் தான் காட்டும்
வேத முதலான்”

என்று குறிப்பிடுகிறார். இறைவனை நாங்கள் வெளியில் தேடுவதில்
யிரபோகனம் இல்லை. நமது அகந்தில் தெடுவேண்டியும் என்பார்.

“தேடுவேன் தேடுவன் தேடுவேன் செம்
மலைப்பாதங்கள் நாட்டோரும்
நாடுவேன் நாடுவேன் நாபிக்கு
மேலாயோர் நால்விழல்”

என்றும் அங்கே இறைவனைக் கண்டு
அடுவேன், ஆடுவேன் ஆண்ந்தப் பரவசப்பட்டு, என்றும் கந்தூர் பாடுகிறார்.

இறைவனே நாள்தோறும் சிந்திப்பவர்களின் சிந்ததையில் அவன் என்றுமே வாழ்வான் என்பதை

“சிந்தித்தென்றும் நினைக்கதமுவார்கள் சிந்ததையில் திசைமும் சிவன் தன்னை

என்று சிவனைப் போற்றுவார்.

ஆஸ்மாவைப் பந்திற்க வினைகள் யாவுப் பீறைவனருளாலே பொகங்கள் விடும் என்பதை

“திருந்ததி திருந்தி வந்தென்
சிந்ததையிடம் கொள் கைலாபா
வருத்தி உண்ணன அனாந்தார்
விவைகள் அகல அடுபோயே”

என்று பாடுவார்.

குந்தார் இறைவனின் பெருமைகளைக் கணும் ஸ்ரீது
“பேராசிரிம் உ_ஸ்ரீபாலே தோண்டைப் பெரிசும் உ_கப்பானை”.

என்று பாடுவார்.

இவருடைய பாடல் களில் இறைவனின், உயிரின், வாழ்க்கையின் இயல்புக்களோடு இறைவனின் திருவருணைப் பெறும் இயல்புகளும் குறிப்பிடுவனன.

அறகான பூங்களும் நீரும் கொண்டு இறைவனே நாள்தோறும் பூசிப்பவர்களுக்கு தூய அழிவு உண்டாகும். அன்பர்களுடைய நூல்சத்தை இறைவன் கோயிலாகக் கொள்வான்.

“நறுமலர்ப் பூவும் நீரும்
நாடே பழும் வணங்குவாய்க்கு
அறிவினைக் கொடுக்கும் ஆளுப்பன்”

என்று இறைவன் அநூரும் நூன மோழியின் திறப்பைப் போற்றுவார். இறைவனை நம்பிங்கேபோடு வழிப்படவர்கள் வாழ்விலே துப்பப்படவில்லை என்பதே நம்பிங்கேக்கருள் செய்யும் கற்பகம்” என்றும் அஷ்டாகர வாழ்வினை நாலியாவோட்டார்” என்றும் கலந்துர்க்க அஞ்சலெய்யும் கற்பகம் என்று “எங்கோர்க்கும் இல்லையெனாது அஞ்சலெய்யவார்” என்றும் கந்துரரின் பாடல் வரிகள் விளக்கி நிற்கின்றன.

திருவாசாத்தில் கொலி சித்தாந்தம்

மாணிக்க வோசகருடைய திருவாசாத்தில் இறைவனே ஆகமங்களை அன்மாக்கல் உடப்பதூற்காக அங்கினார் என்ற கருத்து பல இடங்களில் காணப்படுகின்றது.

“மன்று மாயனை மதேந்திரபதுக்கில்
வெள்ளு ஆகமம் தேவற்றுமிந்தருளி”

“ஆகமமாலி நின்று அன்னிப்பான் தாம் வாழ்க
என்றும் இசுமங்களின் பெருமை போப்படுகின்றது
திவநானைபொதுத்தின் கூதூர் சூத்திரம் குஞ்சின் பெருமையைப்
பேசக்கின்றது. மணிவாசகாலை நடைத்தமர நிழவில் இறைவன்
குஞ்சிவாய் தாங்கிலிப் பூடு கொஞ்சான் என்பதை

“ஒகாங்பி ஆண் குருமனிதன்
தான் வாழ்க

“நிறைத்தலின் இலை வந்தாறனி
நீங்காடல்கள் காட்டி”

“காட்டாதன் எல்லாம் காட்டி
கேள்ளாதன் எல்லாம் கேப்பித்து

என்ற திருவாசக வரிகள் எடுத்து விளக்குகின்றன.

உயிரிடுநாயான பிறவிநோய் தீர்க்கும் அரூமருந்தாக திருவாசகம் வாணிப்படிக்கிறது. திருவாசகம் குருவருள் விளக்கத்தை நிறுப்பிக் கூடுதல்கூட்டுறவில்லை. பஞ்சாவரான் ஆந்மாக்கங்களுக்கு இறைவன் முருங்காவல் வந்து ஆட்கொள்வான் என்பே சொல்லிந்துநீதும் கூறுகின்றது. திருவாசகத்தலின் முழுப்பொருளும் திருவைந்தெழுத்தின் விளக்கமீட்டாரும். திருவாசகம் திருவைந்தெழுத்தைக் கொண்டு தொடர்கி திருவைந்தெழுத்தின் அடக்கமான ஒங்காரத்தைக் கொண்டு முடிகின்றது. நமச்சிவாய வாழ்க என்று தொடர்கி ஒங்காரத்து உட்பொருளன் “ஐயன் வைக்கருவியவாறு ஆர்ப்பியுவார் அஸ்தோகீவே” என்று முடிவிலை அனுமந்த அஸ்தோப்பதிகப் பாடலுள்ள முடிவாட கின்றது. நமச்சிவாய என்று தொடங்குகின்ற தொடக்கம் எல்லாப்பொருள்வையும் அவனுடிக்கீர் அடக்குகின்ற அடக்கமாக அமைந்துள்ளது. துரிதாநான சக்தி, மலங்கள், சிலம், அரூட்சுதி, ஆந்மா என்றவற்றை முறையே நமச்சிவாய என்ற ஐந்து ஏழத்தும் விபாக்குகின்றது. திருவாசகத்தலின் முழுப்பொருளும் திருவைந்தெழுத்து விளக்கம், திருவைந்தேயே என்பதே ஆகும்.

சிவபூராணத்தில் பிறவியின் இழிவையும் இறைவனின் பெறுமையையும் அடியவர்களுக்கு அஞ்சிப்பியும் திறநையும் அடியவர்கள் இறைவனை வேண்டியிருப்பதையும் திறநையும் விளக்கமாக கூறப்பட்டுள்ளது. வினாயின் காரணமாகப் பிறந்து உமல்கின்ற உயிரானது கொடிய இருளாகிய ஆணைத்திணோலும் அறம், பாவம் என்றும் இருவினைக்காயிற்றினோலும் கட்டப்பட்டு புத்தே தோலை போர்த்தப்பட்டு அகத்து பழு முதலிய அழக்குகளைச் சொரியும் ஒன்று வாயில்களைக் கொண்ட சூழலாக அஸமந்த உடம்பினை எடுக்கின்றது. மானிப்பியவி எடுத்துவின்பும் ஆண்மாவை நேரியபவறியில் சௌல்வவிடாது மலங்கள் தடுக்கின்றன. அறிவிடக்கம்பால் உழங்கு நிறுவும் உயிர் ஏதோ தவப்பயனாலும் முற்பிறவியில் ஈடுபெருவினால் வசத்தாலும் இறைவனைக் குருவாகப்பெற்று உயிபும் நேரிகளை அடைவிட்டது. ஆண்மாவின் குறிக்கோள் இறைவன் திருவஷகாலை அடைகிலே அசும்,

எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்தின்னத்தீநன் என்பெநுஙான்
பிஸம்பிய தட்டிபொன்னாகன் கால்தங்கு வீடுற்றின்.

என சிவபூராணம் இருவன விளக்குகின்றது
இறைவனின் சர்வ வியாபகத் தங்கமையை
வாணாகி மன்னாகி வளிபாகி ஒளிபாகி

என்று பாடல் விளக்குகின்றது.

“தங்கன அறிந்தவன் தத்தவஞ்சனி” என்றே இந்துமதக் கோபாரி, தெய்வத்தை உணராது தீவினையில் அழுந்தும் நெஞ்சுக்கு அறிவுறுத்துவதாக.

“வாழ்சின்றாப் வாழாத நெஞ்சமே”

என்ற பாடல் அமைந்து காணப்படுகின்றது. அவ்பின் மிகுந்தியால் வந்த உரிமைப்பாட்டினால் இறைவனோடு மனியாகக் பேசுகின்ற அன்பு வாசகங்களை

“ஆரோடு நோக்கி அர்க்கெடுத் துறைப்பேன்
ஆண்டன் அநுநில்லையானால்”

என்ற வாழாப்பத்தும் பாடல் வரிகளில் இருந்தும்
“நன்றீய செய்வாய் பிழை செய்வாய் நானே இதற்கு நாயக்கிழம்”
என்ற குறைந்த பத்து வரிகளில் இருந்தும்

“யான் உணவுத்தூட்டிர்து
சிக்கெளப் பிழத்தே, ஸ்
ங்கெழுந்தருமுவது இனியே”

என்ற வரிகளில் இருந்தும் அறிந்து கொள்வதாம்

தேடிப் பொருள் கிடைத்துவிட்ட நிலையில் ஆனந்த மேல்டினால் அருளிய பதிகம் திருப்படையாட்டி ஒரும் பிரபஞ்சத்தை நுகர்வதற்கிண் அமைந்துள்ள பஞ்சப்புலவங்கள் யாவும் பற்போதத்தில் செயலற்று விடுகின்றன.

இவே உபாதி ஒறிந்ததும் வழிபடுவோன் வழிபடுபொழுள் என்ற வேற்றுமைகள் கணையப்படுகின்றன.

“மாவறியா மாப்பாதுமிரண்டும் வணங்குது மாகாடே,”

என்ற பாடல் வரிகள் இல்லை விளக்கி நிறுகின்றன.

திருமந்திரத்தில் சைவ சித்தாந்தம்

திருமந்திரத்திலே சைவ சித்தாந்தக்கருத்துக்கள் பலரின்து காணப்படுகின்றன. திருமந்திரம் 9 தந்திரங்களாகப் பிரிக்கப்பட்டுள்ளது. சிவாகமங்கள் 28ல் காரணம் முதல் மகுட ஆகமம் வரையான 9 ஆகமங்களின் சாததை திருமந்திரத்தில் காணலாம். பக. பதி, பாச இயல்யுகன் அறியும் ஞானமே உண்மை ஞானமாகும். நீண்டபூஷண நித்தியப் பொருட்களே ஆராயத்தக்க பொருட்களாகும். அறிவிக்காமல் அறிவென் இறைவன் அறிவித்தால் அறிவு ஆணமா அறிவித்தானும் அறியமாட்டாது. மஹங்கள் இம் முன்று பொருள்ளடிப் பொருட்கள் என சைவசித்தாந்தம் கூறுகின்றது. சதி, பக. பாசம் என்று கூறப்படுகின்ற முன்றில் பதியாகிப் பீஷாவனைப் போலவே உயிரும் அதனை பிரணக்கின்ற பாசமாகிப் தனைப்பு அணாதியாக பொருட்கள் என தினங்திரம் கூறுகின்றது. உயிரும் அதைப்பற்றியுள்ள பாசமும் இறைவனேச் சேர்யாட்டாது. உடமிருங்கு ஸிறப்பு. ஸிறப்புகளில் அகப்பட்டு இறைவனை அணுக முடியாமல் மாகத்தில் அமுந்திக்கிடக்கின்றது. ஜிந்தப்பாசம் நீங்கி, அறிவாகும் அகன்று உயிரினானு உடப்புவென்டுமெனில் அதற்கு இறைவனே வந்து ஆட்கொள்ள வேண்டும். இறைவன் கருணையோடு அன்மாக்களை அனுகும் போது அதைப் பிணித்துள்ள தலைநாளாகவே நீங்கியிடும். இதனைத் திருமந்திரம் பின்வருமாறு குறிப்பிடுகின்றது.

“பதி பக பாசம் எனப் பகர் முன்றில்
பதியினைப் போல பக பாசம் அணாதி
பதியினைப் பெற்றஞ்சுகாப் பகபாசம்
பதி அனுஷில் பகபாசம் நிழல்லாவே”

இறைவன் வெளிப்படும் இங்களாக சைவரிந்தாந்தம் குரு, லிங்கம், சங்கம் அதிய முன்றையம் குறிப்பிடுகின்றது. மூவகை ஆண்மாக்களில் சகலருக்கு இறைவன் குருவடிவாய் வந்து ஆட்டெலாளிவான் என்றும் அவ்வாறு அட்டெகாள்வதை சாதாரண நீசை என்றும் சாததி நூல்கள் கூறுகின்றன. ஞானமீ உருவாக உடையவன் இறைவன் அப்பனை நேரில் நாம் காண்பது என்பது இறைவாத காரியம். ஞானப் பிழப்பாய், ஒளிப்பிழப்பாய் இருக்கின்ற இறைவனது திருவெழுவை நமக்குப் பெற்றுத்தருகின்றவர் கன் குநாகான் கள் அறிவிக்கு அப்பாற் பட்ட தத் துவங்களை விளங்குவதற்கு அறிவுக்குப் புலனாகவனள் உண்மைகளை திருமூலர் காட்டுவார். ஆண்மாக்களில் நினைக்கு ஏற்ப இறைவனே உருவாக வந்து பூர்வத்தை வழங்குகிறான் என்றே சைவரிந்தாந்தம் கூறுகின்றது. குருவை குரியதுக்கும் குருவுறை குருவுறை குரியக்குநாகம் ஆண்மானவை குரியக்காந்தக் கல்லுக்கும் மூங்மலை அழக்கைப் பஞ்சக்கும் உவமமயாக காட்டுகிறார். திருமூலர் குரிய காந்தக் கல்லும் பஞ்சக் கல்லும் சொந்தப் போதத்து வைத்தது போல இந்த உடம்புக்குநார் அண்மாவைக்குற்றி மும்மலை அழக்குகள் குழ்ந்து பிறகின்றன. குரியகாந்தக்கல்லை ஞானங்குவாகிய இறைவனை நோக்கி நிறுத்தவேண்டும். அப்படி நிறுத்தினால் பஞ்ச ஏரிபது போல ஆண்மாக்கானப் பீடத்திருக்கும் மலைகள் நின்றவிடும். இதனை மின்வெழும் திருநந்திரப் பாடல் தெளிவாக விளக்குகின்றது.

“குரிய காந்தமும் குற்பஞ்சம் போலவே
 குரிய காந்தம் குழ்பஞ்சைச் சுட்டு
 குரியன் சந்திதியில் கடுமாறு போலவே
 குரியன் தோற்றுமான் அற்ற மலைகளே”

அண்டசுராசரம் எல்லாம் வியாபித்திருக்கும் இறைவனை பிண்டமாகிய உடலிலே ஞானிகள் காண்பார்கள். இறைவன் வீற்றிருக்கும் இவ்வடம்போ சிவலிங்க வழவாகவும் சிதம்பர இரகசிபமாகவும், சதாசிவ மூர்த்தமாகவும் பஞ்சகிருத்தியங்களைச் செய்யும் நடராஜ வழவாகவும் காணப்படுகின்றது. என்பதை

“மானுடராக்கை வழவு சிவலிங்கம்”

மானுடராக்கை வழவு சிதம்பரம்

மானுடராக்கை வழவு சதாசிவம்

மானுடராக்கை வழவு திருக்காத்தித்”

எனத் திருமந்திழம் குறிப்பிடுகின்றது. சிவஞ்சிபார்களை வழிபடுவது சிவனை வழிபடுவதற்குச் சமனாகும். இறைவனுடைய அவருளிலும் பார்க்க இறையனுகளைத் தம் முன் கொ இழுக்கு வைத்திருக்கும் ஞானிகளின் அருள் உயர்வாக்காகும்.

சிறப் சித்திங்கள் அமைந்த கோயிலிலே உள்ள மூர்த்திக்கு ஏதேனும் நிலைத்தனம் இட்டால் அது அப்படியே அடிப்பாக்கஞ்சு போய்ச்சோது. ஆளால் சிவஞ்சிபார்களுக்கு ஏதேனும் சமாப்பிக்கால் அவர்கஞ்சுப் பயன்படுவதற்கு அப்படியே இறையனுக்கும் போய்ச்சேர்கின்றது. சுற்றாத்திரம் பார்த்துச் செய்து கை சட்டுவின் வழியாலே எனத் திருமூலர் கூறுகின்றார்.

“படமாடக் கோயில் பகவர்க் கொன்றியில்

நடமாடக்கொயில் நம்பர்க்கங்கு ஆகூ

நடமாடும் கோயில் நம்பர்க்கொன்றியில்

நடமாடும் கோயில் பகவுக்கு ஆகீம்”

சிவனோடு பிரிவின்றிக் கலந்து நின்று திருவளை ஆன்மாக்கருக்கு வழங்கும் பராசக்தியை பல வழிபாட்டு நிலைகளிலே கண்டு ஊனும் உள்ளறும் உடங்கிபாடுகிறார் திருமூலர். பராசக்தியின் அநுநாற்றலை அறியாத தேவர்கள் இல்லை. சக்தியின் துணையின்றி எந்தத் தவமும் ஆகாது என்பது திருமூலர் வாச்சு ஆகும். பராசக்தியின் ஆற்றலைக் கொண்டுதான் ஜூந் தொழில்களும் நடைபெறுகின்றன. ஆன்மாக்களின் உடைய கீட்சியான முத்தியை அடைவதற்கு சக்தியின் துணை அவசியமானும். சக்தியின் அஞ்சித்தமிழனப் பின்வரும் திருமந்தியும் பெறுவினாக விளக்குகின்றது.

“அவனை அழியா அங்கும் இல்லை
அவனவிற்கி கெப்பியும் அஞ்சிதவமில்லை
அவனவிற்கி ஜூவால் ஆவதொன்றில்லை
அவனவிற்கி உரர் புகும் ஆறு அறிமேனே”

ஆன்மாவைப் பீடத்திறக்கும் மலங்களை நீங்கி ஆன்மா இறைவனை அடைவதற்கு கரியை, விரிவை, போகம், நூண்மாவை கொந்தாற்பாத ஸ்ரீபினாவை கைவசிந்தாந்தம் எடுத்துக் கூறியின்னது, விராக்கேற்றல், புக்கொய்தல், மெழுகுதல், பெருக்குதல் ஆகிய செயற்பாடுகள் எல்லாம் தாசமார்க்க வெறியில் நீர்க்கும் சரியைத் தொண்டே ஆகும் என்பதைப் பின்வரும் திருமந்திரப்பால் விளக்குகின்றது,

“ஒனி அனல் தூம் இடல் மலர் கொட்டல்
அளியின் மெழுகல் ஆது தூர்த்தல் வாற்றதல்
பளிப்பனி பற்றல் பல மஞ்சளம் ஆதி
தளிலதூழில் செய்வது துன் தாசமார்க்கலே”

சிலவிக்கப் புசை செய்தல், திருமுறை ஒதல், குதித்தல், திருவைவந் தெழுத்ததச் செபித்தல், குற்றமற்ற விரதங்களை அனுஸ்தித்தல், உண்மை பேசுதல், பிற உயிர்களிடம் அன்பும் பரிஷும் காட்டுதல், அன்னதானம் செய்தல், ஆத்ம கத்தி செய்தல் ஆகியன சற்புத்திரமார்க்க நெறியாகும். கிரியை நெறிநிலீஸ்ரு வழிபடுபவர்கள் செய்யும் மேற்கூரிய செயல்களைப் பின்வரும் திருமந்திரப்பாடல் எடுத்துக்காட்டுகின்றது.

“புதித்தல் வாசித்தல் போற்றுதல் செரித்தல்
ஆசற்ற நற்றவை வாய்மை அழக்கின்மை
நேசித்திட்டன்றும் நீ கத்திப்பட்டல் மற்று
ஆசற்ற சற்புத்திர மார்க்கமாகுமே”

அடாக்க யோகத்தின் இறுதிநிலை சமாதிநிலையாகும். சமாதி நிலைபில் தியானிப்போன் தியானம், தியானிக்கப்படும் பொருள் என்ற வேறுாடுகள் நீங்கியிடும். தியானிப்பவன் தியானிக்கப்படும் பொருளாக மாறிவிடுவான் என்பதை “தியானத் யாத்தூரு தேய ஞபா” என வலிதூ சக்கர் நாமமும் குறிப்பிடுகின்றது. யோக நெறியில் நின்று சமாதி கடும் யோகியின் உள்ளத்திலே முடு உலகும் அடங்கியிடும். சமாதிப்போல சிவன்து அருவத்திறுமெனியத் தியானிக்க அச்சிலம் கடர்விடும் பேற்றாளி மயபாப் விராப்பும், யோகச் சமாதி கார்வோநங்கு அட்டமாசித்திகளும் கைவழும். இவர்கள் சித்தக்ரதை சிவன்பாலே வைத்து சித்தபுருஷர்களாகத் திகழ்வார்கள். என்பதை பின்வரும் திருமந்திரப் பாடல் விளக்குகின்றது.

“யோகச் சமாதியின் உள்ளே அகவிடம்
யோகச் சமாதியின் உள்ளே உயர் ஓனி
யோகச் சமாதியின் உள்ளே உள் சக்தி
யோகச் சமாதி உகந்தவர் சித்தரே”

ஞான சாதனை செய்யும் போது பொய்யறிவாகிய அந்நானம் ஆதுவனைக் கண்டபனி போல அகங்குவிடும். ஆன்மா மெய்யறிவு பெற்றுநிற்கும் நிலையை சிவத்தோடு சேர்ந்திருக்கும் நிலையாகும். சிவமாம் தன்மை பெற்ற ஆன்மா சிவத்தை அன்றிப் பிறிதொன்றூடிடும் காணாது அது தன்மையும் சித்தாகிப் சிவமாகவே காணும். ஆன்மா சிவத்தோடு கலந்து அனுபவிக்கும் இன்பமே பேரின்பொகும். இந்தக்கலப்பே அத்துவிட இரண்டற்று முத்தி ஆகும். இதனையே சாயுச்சிப் முத்தி என்றும் பரமுத்தி என்றும் சைவசிந்தாந்த நால்கள் கூறுகின்றன. ஞானத்தைவிட மேலான மார்க்கார் இல்லை. வேறு எதுவும் முந்திக்கொண்டு செல்லாது உண்மையான அறிவாகிப் பூானத்தில் துரளாத்தவர்கள் திமுக்தவர்களே என்பதை இன்னாலும் திருமந்திரப்பால் எடுத்து விளக்குகின்றது.

“ஞானத்தின் மிக்க அழிவெறி நாட்டிலில்லை
ஞானத்தின் மிக்க சாயமறம் நான்றன்று
ஞானத்தின் மிக்கவை நால்முத்தி நால்காவம்
ஞானத்தின் மிக்கார் நூறின் மிக்காரே”

பூர்க்கவை சிக்ஞங்களேன் ஒன்றான திருநீற்றின் பொறுமையையும் அகச் சிவவின்னங்களில் ஒன்றான பஞ்சாமர மந்திரத்தின் திறப்பையும் நினைந்திரும் குநிவௌகங் எங்கிலுமிடுதலும் பரப்பிவை விழும்பிப் பூரிக்கொள்ளும் உடலுக்கு கவசான திருநீற்றை சிறிதும் நடைபெல்லாமல் நாலும் உடலில் பூசி மகிழ்ந்தால் தீவிகைகள் நீங்கும். மோட்ட இன்பம் கிணந்தும் இறைவனது அழகிய திருவேடகளை அனுபவாம் என்பதை பஞ்வரும் திருமந்திரப்பால் எடுத்து விளக்குகின்றது.

“கங்கான் பூதம் வசத் திருநீற்றை
மங்காமல் பூசி மகிழ்வாரே யாவாகில்
தங்கா விளைகளும் சாரும் சிலகதி
தங்காராமன திருவை சேவாரே”

சிவனுடைய வடவங்களில் பஞ்சகிருத்திய வடவமாக இருப்பது நட்ராஜ வடவமாகும். பஞ்சாட்சை மந்திரத்தில் தூல பஞ்சாட்சை குக்கும் பஞ்சாட்சை, காரண பஞ்சாட்சை, மகாகாரண பஞ்சாட்சை, மகாமஹ என ஜந்து வகை உண்டு. நமச்சிவாய என்னும் நகாதி பஞ்சாட்சாத்தை ஒதினால் நல்விளைப் பயன்கள் உண்டாகும். இப்பஞ்சாட்சாத்தை செபித்து வந்தால் வரியிதீவிளைகள் எல்லாம் அங்கிலிடும். 'சி' என்னும் ஏழத்தை முதலாகக் கொண்ட சிவாயநம் என்னும் மந்திரத்தை உணர்ந்து ஒதினால் இறைவன் நேரடியாக கந்தணை பிற்கு அருள் செய்யான். நமச்சிவாய சிவாயநம் ஆகிய பஞ்சாட்சை மந்திரங்களில் மதிலமைய விண்வெநும் திருமந்திரப்பாடு வடித்துவிளங்குகின்றது.

“நம்முடல ஓர் ஜந்தின் ராபும் கருமல்கள்
அம்முதல் ஜந்தில் அடங்கிய வல்லினை
சிம்முதல் உள்ளே தேளிய வல்லாச்சுட்கு
தம்முதலாலும் சதாவிவர் தளனே”

உடம்பு என்பது ஓர் ஆயைம். உள்ளாம் என்பது அயைத்தினூர் உள்ள கர்ப்பக் கிழுகம். அற்தக் காப்பக்கிழுகத்தினூர் இறைவன் வக்து வீற்றிடுக்கிறான். பஞ்சேந்திரியங்கள் இந்த உடம்பாகிய கோயிலுக்கீர்த்திய ஜந்து விளக்குகள் ஆரும். ஞானம் பொருதவர்களுக்கு, அவை கூனாப் புலன்களாகும். ஞானம் பெற்றவர்களுக்கோ அவை சிவவிளக்கத்தைக் கூட்டும் விளக்குகளாகும். தித்துந்தகழுடைய பொகல்வற்றியை இந்த ஸ்ரீத்தையைப் போயிலாக்கி அதனுள் பூஜைக்குமிய எந்தாண்களும் கூறப்பட்டுள்ளன. குஞ்சுகளாகத் தெரிந்து கொண்டு வெள்பு வெள்ளுப் பூத்தமாக்கத் தூண்டியின் இரகசிபத்தை, விண்வெநும் திருமந்திரப்பாடு விளக்கி நிற்கின்றது.

“உள்ளம் பெருங்கோயில் வளாம்பு ஆலயம்
வள்ளல் பிராணார்க்கு வாய் கோபுரவாசல்
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்கு சீவன் சிவலிங்கம்
கள்ளப்புலவனந்தும் காளா மணிலிங்கே”.

பிறப்பினாலேயே கலந்து உயிரை ஆட்டி வழங்கின்ற
கம்பெலனை சைவசிந்தாந்தும் சஞ்சிதம், பிரார்த்துயம், ஆகாமியம்
என மூன்றாக வருத்துக்கறூம் முற்பிறவிகளில் செய்த விளைகளின்
பயன்கள் சேர்ந்து தங்கியுள்ள குவியல் சஞ்சிதம் என்றும்
இக்குவியலில் இருந்து இப்பிறவியில் அனுபவிக்க என முகனாந்து
நிற்கும் பழுதி பிராரத்துவம் என்றும் நிகழ்காலத்திலே செய்கின்ற
விளையை ஆகாமியம் என்றும் அழைப்பார். இலைவதூடைய
திளைவருளை நாடிப்பெற்று ஆஸ்ம ஞானத்தைத் தேடுக்கண்டால்
சஞ்சித, ஆகாமிய விளைகள் நீங்கிலிடும். இறைவன் அருளை
நாட்டுவத் ஆஸ்மஞானம் கிடைத்துவிடும். மேற்கூறிய உண்ணாமலை
பிஸ்வரும் திருந்திருப்பாடு தெளிவாக விளங்குகின்றது.

“தன்னை அறிந்திடும்
தத்துவஞானிகள்
முன்னை விளையின்
முடிச்சுசை அவிந்பார்கள்
பின்னை விளையைப்
பிடித்து பிசைவார்கள்
சென்னியில் வைத்த சிவனஞானை”

திருமுறைது அனுபவஞானத்தை திருநாலைக
அமைந்திருக்கின்ற தமிழ் மந்திரமாகிய திருமந்திரத்தில் ஜீந்து
சமயத்தின் அனைத்து தத்துவங்களுத்துக்கஞேர் காணப்பட்டிரும்
சைவசிந்தாந்த தத்துவக் கருத்துக்கள் செறிந்து காணப்படுகின்றன.

பெரிய புராணத்தில் சூரவசீத்தாந்தம்

க, பதி, பாசம், தீருவினை, முற்மலை, பெத்தநிலை, முத்திலினை, சிரியை, கீரியை, யோகம், ஞானம், இருவினையொப்பு, மலபரிபாகம், தீட்சை, தீருவைந் தெழுத்து ஆகிய சைவ சித்தாந்தக்குரியிடுகள் அனைத்தும் பெரிய புராணத்தில் காணப்படுகின்றன. அடியாவர்களுக்கு அன்னபோபும் பணியைப் பற்றிப்பந்த இகையொன்குமாற நாயனார் வறுமை வந்துற்றபோதும் தாம் செய்துவந்த நிழக்தொண்டவிழுந்து வழுவவில்லை. இரவு நேரம் பசித்து வந்த சிவனையார் ஒருவைந்து உரைவு கொடுப்பதற்காக வயலிலே விதத்து வினாத்திரை எடுத்து வந்து அழுதாக்கினார். சிறுபயிற்காக வளர்ந்துருந்த பசனிக்கீரையைப் பின்டிலே துவிப்பிடுகினி குறிப்புதாக்கினார் இகையொன்குமிமாறனார். பசனிக்கீரையைப் பறிந்து வரலாற்றைக் கூற வந்த ஒக்கிழார் பெருங்கன் அவர் சுமது பாச விவானகளை வேலோடு கல்வாந்தர் என்பதை.

“குழி நிசிப்பாத புலசேப் குறும் விரி துவிப் பாசர்
பழி முதல் பறிப்பார் போல பறிந்தவை ஏறிக்கு நல்க”

எனக் குறிப்பிடுகிறார்.

சிவனை பழவாச சிந்ததயானார்களாக வாழ்ந்த சிவனையார்களின் மாண்புகளை பெரிய புராணத்தின் திருக்கூட்டச்சிறப்புப் பதாகி தெரிவிகாக விளங்குகின்றது. குற்றாற்ற உடம்பிலே பூசப்படுகின்ற திருநீறு சிவப்பெலினைத் தநாஸ்து போல சிவனையார்கள் அகழும் பழமும் தூய்மையானவர்களை என்பதை.

“மாசிலாந் மணித்திச்சம் மேனி மேல்
புச நீறு போல் உள்ளும் புனிதர்கள்”

எனப் பெரிய புராணம் சித்துரிச்கின்றது.

சிவண்டியார்கள் இருவினையொப்பு நிலையில் நின்று ஒட்டையும் செம்பொன்னையும் ஒக்கவே நோக்குபவர்கள் என்பதை

“கேடும் ஆக்கழும் கெட்ட திருவினார் ஒடும் செம்பொன்னூர் ஒக்கவே நோக்குவர்”

எனச் சேக்கிழார் குறிப்பிஞ்சிரார்.

சிவண்டியார் கழுத்தில் இருப்பது கன்றுகையாகிய உருத்திராட்சம் அவர்கள் உடலில் அணிவது கந்தை ஆடை, ஆணால் அவர்களுடைய வெஞ்சில் இருக்கும் நினைப்பு இறைபணி செய்யவேண்டும் என்பதே ஆகும். இதுனை

“ஆரங்கன்றுகை ஆடையும் கந்தையே பாரும் ஈன் பணியல தொண்றிலர்”

எனப் பெரியவரானால் சித்தரிம்கிண்றது.

சிவஞான போதந்தில் வரும் 8ம், 9ம், 10ம், 11ம் குத்திரவுகள் முறையே கேட்டல், சிந்தித்தல், தெளிதல், நிட்டை கடல் என்னும் நால்வகை நூற்றிகளை உணர்த்துகின்றன. நூளைப்பால் உண்டானாசம்பந்தஞ்சுக்கு, தின்டத்த நால்வகை நூளத்தின் சிறப்பையும் சேக்கிழாரின் பின்வரும் பெரியவரானப் பாடல் விளக்கின்றது.

“சிவண்டியே சிந்திக்கும் திழுப்பெருகு சிவஞானம் பவமதனை அழுமாற்றும் பால்கினிகிலை ஒங்கிய ஞானம் உவமையிலாக கலைஞரையும் உணர்வரிய வெஞ்ஞானம் தமைதல்வர் சம்பந்தர் தாழைஞாந்தார் அந்திலையில்”

நாவுக்காசரைக் கல்லோடு கட்டிச்கடலிலை போட்டபொது நஞாதி பாஞ்சாட் சரமான ஜந்வெஞ்சுத்தின் துணையொடு அவர் கஞ்சீசர்ந்தார்.

கல்லே தெய்யாக மிதந்து அவரைக் கரையில் சேர்த்தது என்பதை பிள்ளரும் பெரியபூண்பாடல் தெளிவாக விளக்குகின்றது.

“இநுவினஸ் யாசமும் மலக்கல் ஆர்த்தலின்
வஞ்சக் கடலில் வீழ் மாக்கள் ஏறிட

அங்கும் மெய் அஞ்சலமுத்து அரசை இக்கடல்
ஒரு கல்மீல் ஏற்றிடல் உரைக்க வேண்டுமோ”.

ஆக்மாக்களுக்கு அவை செய்த வினைகளைப் பொருத்தி வைப்பவன் இறைவனே என்பதைனையும், வினைகளையும் சொய்தவனையும் அதன் பயனையும் அவற்றைச் சேர்த்து வைப்பவனையும் விளக்கும் சிறப்பு சைவபெறுமி ஒன்றிற்கே உண்டு என்று என்றுதலை பிள்ளரும் பெரியப் பூண்பாடல் விளக்குவிற்றது.

“சொவானும் செய்வினனையும் அதன் பயனும் கொடுப்பானும் பொய்வதைபால் நான்காரும் விதிந்த பொருள் என்கொண்டு இவ்வியல்பு சைவங்நியிபல்லவற்றிற்கு இவ்வளவேண
உய்வனையால் பொருள் சிவன் என்றாரலே”.

அதனாளர்கள் தந்த அஹாதி வாசகங்களாகிப் பள்ளிக் கிருமுறைகளுக்குள் வே சைவ சிந்தாந் தக் கருத்துக் கள் பறவிக்காணப்படுகின்றன. துமிழர்களின் மிதங்களையில் முகிழ்த்த தத்துவமாகிப் சைவ சித்தாந்தமும் தோத்திரி இலக்கியமாகிப் பன்னிரு திருமுறைகளும் சிவனையே முழுமுதற் கடவுளாகக் காட்டுகின்றன. “சென்று நாம் சிறு தெய்வம் சேர்வோம் அல்லோம் சிவபெருமான் திருவுடியே சேர்ப்பெற்றோம்” என்பது அப்பர் பெருமானின் வாக்கு, ஆகும். “சிவனோடொக்கும் தெய்வம் தேழினும் பேற்றில்லை” என்பது தவயோகி திருமூலநாயனாரின் கருத்தும் ஆகும். சிவபூமியாகிப் பீலங்கையில் யாற்பானால் நூலைபூமியாகலே திகழ்ந்து வந்தது பள்ளிரு திருமுறைகளையும் பதினான்கு

பெய்கண்ட சாஸ்திரங்களையும் யாழ்ப்பாணத்துச் சைவத் தமிழ் மக்கள் துங்கள் பிரமாண நால்களாக பெற்றிருந்தார்கள். சைவ சிந்தார்த்த தத்துவம் காட்டும் வாழ்க்கை நெறியையும் வழிபாட்டு நெறியையும் பின்பற்றி வந்தார்கள் நாவலர் பெருமான் பிறந்து வாழ்ந்து வழிகாட்டிய நமது சமயத்தில் இன்று பலவகையான புதுவழிபாடுகள் வந்து புகுந்து கொண்டிருக்கின்றன. சிவதையும் சிவனுடைய மூர்த்தங்களையும் சிவனிலிருந்து வேறாகத் தூக்கத்திகளையும் வணங்கி வந்த நம்மவர்களுக்கு இன்று பல கவர்ச்சிகரமான புது வழவங்களைக் காட்டி அவற்றை வழிபடுவதைல் இல்லாவன வழியில் உலகிபல் இன்பங்களைப் பெற்றுவிடலாம் எனச் சிலர் வழிகாட்ட முற்படுவிறுார்கள். குருடும் குருடும் சூருட்டாட்டம் ஆழிக்கலூழியில் விழாமல் இருக்க வழிகாட்ட வேண்டிய பாரிய பொறுப்பு நாவலர் பாரம்பரியத்தைப் பேற்றும் அனைவரதும் கூறுமாறும்.

சிவ சிவ என்கிலர் தீவினையாளர்
 சிவ சிவ என்றிடத் தீவினை மாஞ்சும்
 சிவ சிவ என்றிடத் தேவரும் ஆவர்
 சிவ சிவ என்னச் சிவாகத்தானே.

வணக்கம்

பதிப்பு :

மகிழ்தன் கொம்பியூட்டர் விறாபிக்ஸ்.
சுன்னாகம்.